

אמא! צעק הילד מתוך חלום-בלהות זועתי ידעה שריא בצל המוות

עשו לו שום דבר. רק אמא שלו ידעה שזה לא טוב, ותפסה אותו ביד. היא לקחה אותו אצלה ועליזה באה אצלי. אחרי שהשלימו, באה בתי אל בעלה ואמר לה לו: "לא יכולה יותר לגור עלייך הקרובים שלי". נמאס לי, רוצה מקום אחר, איפה שאין צרות, ואפשר לגור בשלום." כאילו אמרה לו: איש תחת גפנו ותחת תאנתו.

הוא לא רצה. אחרי כמה ימים התחיל צועק עליה, שהיא שונאת את המשפחה שלו. הוא הוציא את האקדח שקיבל מהמשטרה וירה פעם אחת על הריצפה. זה עבר לעליזה עלייך הרגלים. באו השוטרים ולקחו לו את האקדח.

אבל אחרי כמה זמן נתנו לו רשיון, שיהיה לו בבית אקדח שלו פרטי. זה היה אצלו, וכולם ידעו כמה אסור לתת לו דבר כזה.

אף פעם לא היה אומר לה: "את אשה שלי, אני מבסוט מזה". רק דבר אחד ידע לעשות לה: פחד. הנה מה שהבן שלו משה מספר על אבא שלו: "הוא היה צועק על אמא, שיהרוג אותה. אחר כך היה אומר לנו שנישאר בלי אמא. כשהייתי הולך בלילה לישון, הייתי חולם במיטה שלי, שאני אומר: אבא, אל תהרוג את אמא. כאילו אני בוכה בשבילה והוא לא שומע."

★ ★ ★
"תו את האקדח!"

אחרי המקרה עם האקדח באו הצרות הגדולות. איזו בא אל עליזה ואמר לה: "את זונה, שוכבת עם הגברים, וגם עם האה שלי חיים!"

אפילו חיים השתגע מזה. הוא בא אל הבית של בתי ואמר לאיזו: "מה אתה

חשבה, אולי ההורים של איזו יתרגלו, וב' שלם תהיה אהבה אליה.

אבל לא היה כך. הם נתנו בראש שלו רמאויות על עליזה, ואיזו היה משוגע להא' מין. היה הולך לשמור אחריה, וצועק לה שלא תלך לקולנוע.

בעצמו לא היה הולך איתה. אף פעם לא היה עושה אתה דברי פיוס, וגם לא תוכ' גיות, שאולי ילכו לבקר את המשפחה או שכנים. הוא לא היה צועק עליה בשביל האוכל או הבגדים. רק: תעשי לי ככה, תעשי לי ככה. אפילו שההורים שלו היו דתיים, לא חשב דברי החוכמה: מצא אשה — מצא טוב.

★ ★ ★

עניבת החנק

עליזה התחילה לברוח לפעמים אל הבית שלי. פעם אפילו באה לבדה בלילה מבנימינה, איפה שהם גרו, אל השיר

האב איזו שזשן (במרכז, למעלה) כפי שצולם בשנת חתונה של קרוב משפחה. איזו, יליד מארקוב בן 40, שירת במשטרת ישראל למעלה מתשע שנים.

כון שלי. כי איזו התחיל להרביץ לה, ולא היה שואל את דעתה, כמו שנאמר בתורתנו הקדושה: נקרא לנערה ונשאל את פיה. לפני תשעה חודשים הכניסו הרופאים את עליזה לבית-חולים, כי היתה לא בריאה בעצבים שלה. כל כך הרבה צרות עשה לה, עד שלקחו אותה שמה. זה היה שלושה חודשים אחרי שלאיזו היתה תאוונה באיטו, ועשה פעמים למפקד-המשטרה שלו. היה כמו משוגע, ועשה את הצרות לעליזה.

שבועיים היתה בבית-החולים, וברוך-השם באה בחזרה אל איזו ואל הילדים. אבל הוא לא עשה אתה תושיה. ניסה לחנוק אותה בצחאר שלה עם עניבה, בשביל שת' מות. מזל גדול שעליזה שלי היה לה כוח, והיא קרעה את העניבה, ובאה אצלי בבית, בוכה.

אחרי כן שבר איזו את כל הרהיטים והזכוכית שבבית. חלון לא השאיר בשביל שיהיה חם בחורף. בתי הלכה אל הקצין פישר ואמרה לו: "בעלי שוטר שלך. בוא תראה מה הוא עושה בבית!"

פישר טילפן למפקד הנפה יצחק אבנרי. הוא בן מזכרון-יעקב, ראה הכל, דיבר רע אליו. אמר לו: "יותר טוב שתהיה כמו שצריך עם האשה שלך." וזה גם אני אמרתי לו, שנאמר בספר תהילים: הולך תמים ופועל צדק ודובר אמת בלבבו.

מה לעשות, ככה זה המול של כל בן אדם: איזו לא שמע כל הדברים האלה, והיה מתנהג כאילו לא אמרנו לו כמה רע להיות רשע. וגם הקצין אבנרי היה בא אצלו כל לילה לבדוק. אולי עשר פעמים בא לבית שלהם, עד שהפסיק. נמאס לו לבוא אצל איזו.

פעם אחרת בא איזו עם האחיות שלו וחנק את עליזה בגרון. הן עמדו שם, לא

האשה עליזה שושן (קיצונית משמאל, ענודת ענק), שנפצעה השבוע מיריות שגור עליה עלייך בעלה. מימין נראה יצחק בחבוט, אביה המזוקן, גם הוא ממוצא מארוקאי, המטיל האשמות כבדות על המשטרה. מצב האשה הפצועה, עודנו חמור.

שיקנו שיכון עלייך הבית שלנו, והיא שמחה.

אותו זמן אני ישבתי על הספה וקראתי תהלים. הוא דיבר עם עליזה, אשתי והיל' דים. גמרתי לקרוא והלכתי לראות מה בחוק. איזו היה משחק עם האקדח, וכולם חש' בו כאילו בצחוק. הוא אמר לה: "עכשיו בואי לבנימינה." עליזה לא רצתה ללכת איתו. היא אמרה לו: "אני לא יודעת לטפל בילדים החולים. תביא אותם כאן, ואמא שלי תטפל בהם."

או איזו שוב פעם התחיל לסובב את האקדח ולהגיד לה: "יאללה יא עליזה, בואי בבית ויהיה שלום." פתאום ענתה לו: "לא רוצה לגור שמה. מספיק לי עם המשפחה שלך!"

איזו היה חם בלב שלו, והפעמים היו אדומים. אחר כך עשה את הדיבור שלו בשקט ואמר לה בשאלה רעה: "למה יש לך לב אכזר?" היא לא ענתה לו. והוא שוב פעם שאל: "רוצה ללכת?" אמרה לו: "לא!"

בדיוק הייתי עלייך הדלת. הוא תפס את האקדח וסגר את הדלת למטבח. תיכף בהת' חלה פצע את האשה שלי בעין וביד. קודם היכה אותה ואחר-כך קיבלה מכה קשה מה' דלת. אחר כך כיתן את האקדח לעליזה, וירה שלוש פעמים.

בהתחלה לא ידעתי מה זה. אחר כך קפצתי לפנים וחשבתי: תיכף יהרוג זה את כולנו. מה יעשה לילדים שלוז?

ראיתי דם עלייך עליזה. התפללתי בשביל' לה. פתאום הסתכלתי איך הבן שלי יהודה מתקוטט איתו. ככה, מכות בכוח. יהודה תפס לו את היד, ואיזו אמר שיהרוג גם אותו אם לא יעזוב אותה.

באתי אליהם מהר. תפסתי את היד של איזו, עד שנפל לו האקדח על הארץ. שמחתי בלב שלי. הרמתי אותו וברחתי ה' חוצה. יהודה רץ אחרי ואמר: "אבא, תן לי את האקדח. אני הולך להרוג אותו בגלל מה שעשה לעליזה."

אני לא רציתי את כל זה. אמרתי לו: "יהודה בני, עזוב את האקדח בידי. למה תהרוג אותו ותשב בבית-הסוהר? מספיק האסון והבישה שיש לי. כבר כתוב במזמור רי דויד: מכל צוררי הייתי חרפה לשכני."

★ ★ ★

משגים בתי אסתטיים

באמת כל זה לא חשוב. לא הייתי נותן את השם שלי והצרות שלי בשביל שיכתבו העיתונים. אבל למה המשטרה נתנה לו אקדח? למה לא נתנו את הלב שלהם ואת המחשבה שלהם על המעשה הרע? איך יכול להיות שנתנו לו רשיון לאקדח פרטי בשביל שיעשה מה שרוצה?

אני חושב שהמשטרה רוצה הכל בשקט, שלא ידעו על איזו שום דבר, כאילו לא ירה כבר פעם קודם בעליזה, וכאילו המש' טרה לא אשמה שנתנה לו אקדח. ורק לא יכול להבין למה עשתה ככה?

השבוע לא יכלה המשטרה להסי' ביר את המעשה. קבע אחד מקצי' ניה: "צריך להבין. קורים משגים."

עדנה ואהובה, שתי בנות משפחת שושן, שיש לה גם שני בנים, אחד מבוגר יותר, השני צעיר יותר. הילדים היו עדים למריבות התכופות של הוריהם ולמעשי האלימות האכזריים שביצע אביהם נגד אמם.

הילדים

והבלתי פוסקות